

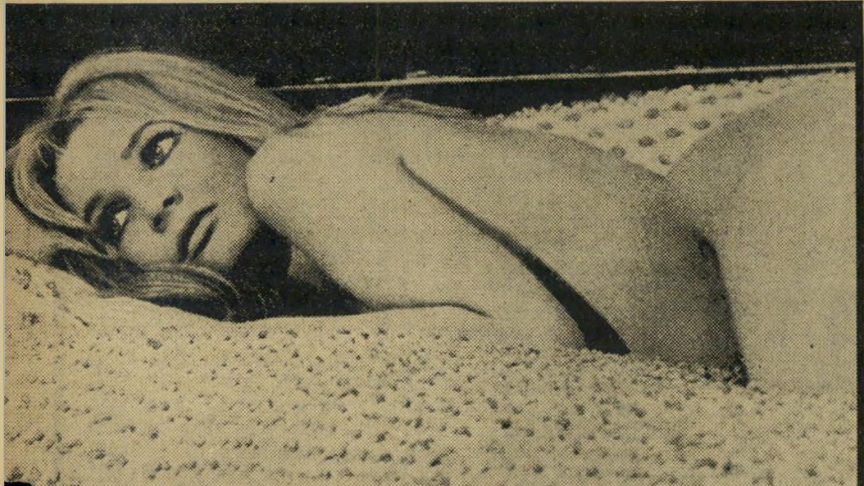
אביב, אסור להחמיץ.
★ פורטונה (מוגרבי, תל-אביב) משי-פחת עולים החיה בדרום הארץ, וחולמת על חיים טובים יותר במקומות אחרים. גילה אלמגור מצויינת.
★★★ ד"ר ז'יוואנו (פאר, תל-אביב) יצירתו המפורטת של דוד לין, לפי ספרו של בוריס פסטרנק. סיפור על משורר רגיש, החי את חייו הפרטיים, האישיים, במהפכה הגדולה, הדורשת מכל יחיד ל-שרת אותה, לחיות למענה, ולמות למענה. סרט העשוי במקצועיות רבה, עם הרבה נשמה, הגמצצת בתוך התמונות ההמוניות, בתוך תמונות ההפגנות, המלחמות, הקרבנות, ובתוך תמונות אינטימיות של יחסים בין שני אנשים, שדה פרחים, חלון בשלג. משחק מצוייץ של ג'ולי כריסטי ושל רוד שטייגר, ומשחק רגיש של עומר שריף.
★★★ נערי העור (ארנון, ירושלים) סרט כנה ומעניין על חיי הנשואים.
★★★ האספן (סמדר, ירושלים) צעיר

סרטים ילד או אהבה

עודמם של צעירים (צפון, תל-אביב, איטליה-צרפת) הבמאי הניאור-ריאליסטי הגדול ויטוריו דה-סיקה, התסריטאי שלו צ'ארה זואואניני, ומפיק הגיימס-בונידים, הארי זלצמן, התאחדו בשנת 1966 על מנת ליצור, לאחר הפסקה ארוכה, סרט חדש.
ברוך, כהוב. שני צעירים פוגשים זה את זה במסיבה עליזה. היא: כריסטיאן דה-לרוש הנפלאה, הוא: ניגו (מסריות שרבורג) קסטלנואובו. הם מתמסרים זה לזו, לפני שהספיקו לדבר האחד עם השניה. הם נפגשים שוב ושוב, אך כאשר מסתבר לנערה שהיא בהריון, מתקלקלים היחסים ביניהם. הוא רוצה שהיא תבצע הפלה, והיא מתלבטת אם לבחור בילד, או באהבה. הם חוזרים האחד אל השנייה, ועוזבים

פרסום אירטי

אנה גאל ב"ברניקה"

למען האמנות זה בסדר מופרע כולא סטודנטית מלאת חיים, במרחף, ומנסה לקשור איתה קשרים. שני השחקנים מצויינים, וכן גם הסרט.

הסרטה האהבה הקלאפית

ראסין, השקפיר הצרפתי, עולה על הכר. ברניקה שלו, המוסרטת על-ידי הבמאי פייר אלן זוליבה, תהייה בלונדינית, מלאת חמצן, תלבש שמלות מיני, תטייל לה עם טיטוס ברחובות פאריס המודרנית, ותשתה איתו קוקה קולה, בבתי קפה שבסאן ג'רמן-דה-פרה. וכשהיא תשחק את סצינת-האהבה הקלאפית, מול המצלמות, היא תעשה את זה בצורה המקובלת הרגילה שבה עושים זכרים כאלה: בלי בגדים.

הבחורה שתבצע את התפקיד הקשה הזה היא כוכבת חדשה ששמה אנה גאל (מתחרה עם יעל). כמו כל הכוכבות החדשות עדיין אין לה עבר, אבל אומרים שיש לה עתיד.

"אני קצת מפחדת לשחק את ברניקה", היא מודה, "אני עדיין לא די בשלה לשם כך. עוד לא הגעתי לגיל של האהבה הרצינית המבוגרת. אני עדיין בגיל של הקפריזות". הגיל שלה אם לדבר בקיצור, הוא 23. **בשביב האמנותי.** בקשר לסצינת האהבה, היא מודה שלא נעים לה להתייחס אל ראסין ככה, אבל היא חושבת שהוא יבין, שעירום למען האמנות זה בסדר. "לא הייתי מתפשטת בשום אופן בשביל למשוך את הקהל, או משהו כזה. אבל בשביל האמנות זה דבר אחר". היא חושבת כנראה שאיש עוד לא אמר את זה מקודם. איך שלא יהיה, היא כבר עשתה את זה. צילומי הסצינות הקשות כבר מאחוריה. "הצאת של ההסרטה היה נהדר", היא מספרת. "כל האנשים שהיו במקום השתדלו לא להסתכל עלי. הרגשתי את עצמי כמעט לכו. לא התביישתי, ולא פחדתי, זה תנוג לעבוד עם אנשים כאלה".

עד עכשיו היא כבר שחקה בתיאטרון, וקצת בסרטים. ואם הסרט החשוב הזה יצליח, והקהל יאהב אותה, היא תמשך להיות שחקנית. אם לא, היא תלך אולי ללמוד משפטים, או רפואה, או איה מקצוע יציב אחר. זה מה שהאמא שלה רוצה.

מי היא מי?

סודה של מישל (ארמונידו, תל-אביב, צרפת) אם רוצים לראות סרט זה, וליהנות ממנו, צריך קודם כל לשכוח שזוהי יצירה של אנדרי קאיאט, שמדובר בה באנשים חיים, שהבמאי ניסה לתאר בתוכה טיפוסים שונים, אמיתיים. צריך ל-שכוח כל זה ולהתמסר למתח בלבד, להפתעות הממלאות אותו, לחייה שמצוייה בתוכו, ואז ההנאה מובטחת. נושאו, עד כמה שמתר לגלות, הוא נערה שיצאה חיה משריפה, עם עור מלא חוויות, שערו קצוצות ובלוי וכרוץ. היא מנסה לברר מה קרה לה, ומה היא רותה. בסוף הסרט היא מגלה את זה, אבל עד אז עוברים עליה הרבה גלגולים. דני קארל ממלאת יפה את תפקיד שתי בנות הדודות, ואת תפקיד השרופה המנסה להיזכר מי משתייהן זאת היא.

תדריך

★★★ עץ גברים ונשים (אופיר, תל-אביב) סאטירה חריפה של פיטרו ג'רמי, על המוסר החברתי, על המוסכמות והצביות הנדרשת כדי לשמור עליהן, בעיר אי-טלקית קטנה. סרט מלא רעיונות, מלא בדיחות, מתאים לקהל רחב ולקהל צר כאחד.

★★★ סנין במים (בויהודה, תל-

3 מ3 חמ3 ...

"השפן הסורג" ו"טקסטיל שמפו" הם צמד חמד... כי צמר טוב דורש טיפול עדין, ורק

כביסה ב"טקסטיל שמפו" שומרת על הצבעים הנפלאים ועל הרכות הנעימה של צמר האיכות "השפן הסורג" ולכן...

השפן הסורג מחליף ער טקסטיל שמכו

"השפן הסורג" - ת"א, ת.ד. 1485, המשור - 612590, 624035, המפעל - 39111. 'טקסטיל שמפו' - תוצרת נקה * המפיצים: חב' נורית בע"מ

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 301345, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פיק 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.